

Nic nového pod rudou hvězdou

01.Června 2004 Ivan Langer

Hra, kterou rozehráli kolem volby svého vedení komunisté, není ničím jiným než hrou. A to ještě ubohou a naprosto nevěrohodnou. V ničem se nezměnili a ani měnit nebudou. A proč taky? Co uměli, to umějí dál, a možná dnes ještě lépe než včera. Co jim vycházelo včera, to jim vychází i dnes a možná bude ještě lépe zítra. Nic je nenutí se změnit. Nikdo jim nejde po krku. Nikdo si nechce do kůží jejich členů „vázat stranické legitimize“. Nikdo je neobviňuje, že zde po čtyřicet let budovali „spálenou zemi“. Mnozí rádi zapomínají. A mnozí jsou moc rádi, že ti mnozí rádi zapomínají.

Komunisty nikdo nekritizuje. Dokonce ani média, jindy tak bohatá na kritiku možného i nemožného. Namísto toho, aby připomenula, že na sjezd přijeli soudruzi z Kuby a KLDŘ (kolikpak asi dětí kvůli jejich letenkám zemřelo hladý?), počítají, jestli Grebeníček dostal 53 nebo 54 % hlasů. A až ve druhém kole! Jakoby to nebylo úplně jedno. Ano, Grebeníček je synem neblaze proslulého bachaře. Ale Filip je zase pozitivně lustrovaný. A Ransdorf? Přečtěte si jeho „Nové čtení Marxe“ a posuďte sami, jakým je reformátorem a liberálem!

Nezměnili se ani o píď a nezmění se, dokud jim porostou preference. Anebo možná lépe, dokud nevymřou. Na jejich sjezdu si změnu nikdo nepřál. A pokud ano, tak to nebyla změna programu, nýbrž změna papalášů. To soudruhům vždycky šlo (Slánský a jiní by o tom mohli vyprávět, pokud by je tedy jejich soudruzi nezlikvidovali). Zaplaťpánbůh, že už (anebo ještě stále?) je to jenom jejich věc.

Nehoráznosti soudruha Ransdorfa, že se z emigrace vrátí, „jako se z ní vrátil Tomáš G. Masaryk“, jsou určeny toliko a výhradně těm, kdo zapomínají. Těm, kdo nevidí, že pod hesly o solidaritě, samosprávě, přímé demokracii, plné zaměstnanosti a „zrovnoprávnění všech forem vlastnictví“ se skrývají staří známí se starým a nedobrým, avšak pro mnohé pořád ještě přitažlivým, programem. Programem znárodnování, združstevňování, milionářských daní, pětiletých plánů a front na banány. Ale zejména programem Mírovů, Ruzyní, Jáchymovů, cenzury, pětépáků, nucené emigrace, protistátních spiknutí a boje proti třídním nepřátelům, americkým imperialistům a německým revanšistům.

Otázka nestojí, zda Grebeníček, Ransdorf, Filip nebo Gottwald (ne Klement, ale Josef - předseda Komunistického svazu mládeže). Otázka stojí, jak je zastavit. A odpověď? Tu mají a budou mít jenom sociální demokraté. Ovšem jen tehdy, když nebudou na oko chtít věřit chimérám o „komunistických liberálech a konzervativcích“ a zároveň se všemi najednou vyjednávát. Třeba o té progresivní dani, kterou by tak přivítali jejich růžoví „přátelé“ Schröder a Persson.